

Szobák

Fehér Ferenc

Vannak szobák és kalodák,
hús termek, pincék, pagodák,

földpadlós odúk, s kövezett
ruhaszárítók, fészerek,

bambusz-vityillók, s ásatag,
penészt lehelő házfalak;

szívembe ma már mind befér,
mert mindben bizó ember él,

kiket mától már ismerek,
hisz árvák, mint a kisgyerek,

aki itt, mélyen bennem él,
s növeszti néma szenvedély:

omoljanak már rossz falak,
s fájó szívvel is bízzanak,

akik között még fal feszül,
és szenvednek kegyetlenül;

lesik csak egymás lépteit,
számlálják tűnő perceik;

omoljanak hát, hulljanak
a kín-emelte rút falak,

mindegy, szobák vagy kalodák —
vannak még négyfalas csodák;

vannak álmatag kis szobák
(küszöbük őrzőn léped át),

benn egy szék s egy árva asztal,
de téged vár, hi, marasztal;

foglalat, mint kőnek ékszer, —
égsz benne, de sosem égsz el,

nem kérded, börtön-e, kincs-e,
kilincse kemény bilincs-e,

mert voltál magad is önnön
szép tágas szobádban börtön;

néztek szemed rácsán át rabok —
holt vágyak és fondorlatok;

s itt, épp azért, mert magad vagy,
másért élsz, s nem csak magadnak;

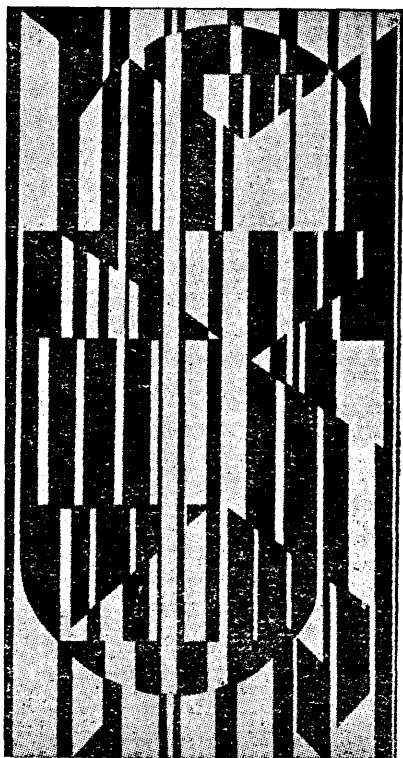
sorolhatnak hús érveket
szekrénybe hűtött életek, —

vannak szobák, hol meleg, és
mind melegebb az ölelés;

ahol nem féled nagy szobák
feléd villogó fogsorát;

szíved és szíve gyűjt napot,
tisztá lányszeme csillagod,

s szemed rácsán búcsúztatod
csókja közt azt a tűnt rabot...



Vásárhelyi Viktor (Franciaország):
Kolostor, 1957.